

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ludvíka Davida, soudce Davida Uhlíře a soudkyně zpravodajky Milady Tomkové o ústavní stížnosti M. N., zastoupeného Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem, sídlem Klokotská 103/13, Tábor, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. června 2020 č. j. 3 Tdo 447/2020-3467, rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 12. září 2019 č. j. 1 To 43/2019-3225 a rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 53 T 7/2017-2905 ze dne 21. 3. 2019, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění

Posuzovanou ústavní stížností se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí, neboť tvrdí, že jimi došlo k porušení jeho práv zaručených čl. 8 a čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Jak vyplynulo z ústavní stížnosti a spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 53 T 7/2017, stěžovatel byl rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 53 T 7/2017-2560 ze dne 20. 2. 2018 uznán vinným ze spáchání zločinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 4 písm. a), c) trestního zákoníku. K odvolání státního zástupce a obžalovaných byl tento rozsudek zrušen usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 2. 2018 č. j. 4 To 39/2018-2662, neboť krajský soud dostatečně neurčil výši škody.

Ústavní stížností napadeným rozsudkem poté krajský soud uznal stěžovatele vinným ze spáchání zločinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Za to byl stěžovatel odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 roků a 6 měsíců, k jehož výkonu byl zařazen do věznice s ostrahou, a k trestu propadnutí věci. Předmětného trestného činu se stěžovatel dopustil šesti útoky spočívajícími ve zkratce v tom, že spolu s dalšími obžalovanými vytipovali vhodné lesy k vytěžení (typicky lesy na pozemcích osob, které lze obtížně dohledat), připravili podklady k nelegální těžbě dřeva a přibráli další spoluobžalované, kteří se měli na odcizení dřevní hmoty podílet. V jednom případě byla dřevní hmota vytěžena, v jiných musela být započatá těžba zastavena či k samotné těžbě nedošlo z důvodů na obžalovaných nezávislých. Stěžovatelovo odvolání vrchní soud ústavní stížností napadeným rozsudkem zamítl, jeho dovolání bylo ústavní stížností napadeným usnesením Nejvyššího soudu odmítnuto.

Stěžovatel předně nesouhlasí s vyčíslením škody, která údajně vycházela z celkové zásoby dřevní hmoty na lesních pozemcích dle teoretických údajů lesních hospodářských osnov bez ohledu na skutečnosti plynoucí z provedených důkazů jako např. skutečný objem dřevní hmoty na pozemcích, odhad dřevní hmoty příslušných lesních hospodářů či počet stromů k těžbě označených. Tím dle stěžovatele došlo k maximalizaci pokusu trestného činu, k porušení zásady in dubio pro reo a ke zneužívání institutu pokusu trestného činu. V případě jednoho z útoků došlo k těžbě pouhých tří stromů (v hodnotě 3 964 Kč), stěžovatel však byl odsouzen za pokus vytěžit dřevní hmotu v hodnotě 1 786 730 Kč. Nebude-li jednání pachatele ukončeno, může takový postup údajně vést ke stanovení škod v astronomických částkách. Podle stěžovatele je potřeba stanovit, které jednání ještě stále lze považovat za "bezprostředně směřující" k dokonání trestného činu, a je nepřijatelné, aby potenciální výše škody byla postavena na maximální výši, v jaké by byla bývala mohla být způsobena.

Stěžovatel v této souvislosti dodává, že vrchní soud zcela obrátil svůj přístup, neboť v původním, rušícím rozhodnutí požadoval objektivní stanovení objemu hmoty, kterou se měli odsouzení pokusit vytěžit, ale následně se ve svém druhém rozhodnutí spokojil s teoretickými údaji, aniž by změnu svého názoru vysvětlil. Jelikož byl přitom krajský soud při novém projednávání věci v tomto směru pasivní, sám stěžovatel předložil znalecký posudek, který objektivizoval objem plánované těžby dřevní hmoty, jak původně požadoval vrchní soud. Na tento posudek však údajně nebyl brán zřetel, a soudy tak neústavně selektovaly důkazy ve stěžovatelův

neprospěch. V důsledku toho údajně stanovily výši možné škody bez ohledu na to, co skutečně mělo být cílem těžby, což se dle stěžovatele promítlo v "nepřiměřeně přísném odsouzení".

Konečně, stěžovatel namítá překvapivost napadeného rozsudku krajského soudu, který oproti svému původnímu rozhodnutí navýšil celkovou škodu u jednotlivých pozemků z důvodu změny právního názoru na daň z přidané hodnoty u činností souvisejících s těžbou a přiblížením vytěžené dřevní hmoty.

Ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná.

Ústavní soud připomíná, že jeho pravomoc zasahovat do trestního řízení je striktně omezena na případy, v nichž došlo k porušení základních práv a svobod účastníků trestního řízení, zakotvených především v hlavě páté Listiny. Posouzení viny a vyměření spravedlivého trestu je věcí obecných soudů a Ústavnímu soudu nepřísluší tuto jejich činnost z hlediska "běžné" zákonnosti a věcné správnosti hodnotit, ani kdyby se s jejich závěry neztotožňoval. Pouze zjevné excesy v procesu provádění a hodnocení důkazů, spočívající v absenci jakékoliv logické či skutkové opory pro závěry rozhodujícího soudu, by byl Ústavní soud příslušný napravit zrušením napadených rozhodnutí. K takovému pochybení však podle Ústavního soudu v nyní posuzované věci nedošlo.

K námitkám stěžovatele pak lze především poznamenat, že soudy se určením možné škody zabývaly velmi důkladně. Rozhodně nevyšly čistě z toho, kolik dřevní hmoty by teoreticky bylo možno na daných pozemcích vytěžit. U každého pozemku naopak nalézací soud vysvětlil, na základě jakých konkrétních skutečností stanovil množství dřevní hmoty, kterou se obžalovaní pokusili vytěžit, resp. kterou již vytěžili. Jde-li např. o skutek 3, na který se stěžovatel zaměřuje nejvíce, soud vyšel nikoli jen z lesních hospodářských osnov a znaleckého posudku, nýbrž i z výpovědí svědků a spoluobžalovaných. Vyslovené závěry, tak jak byly dále rozvedeny a ve vztahu k některým skutkům upřesněny odvolacím soudem (jenž vzal do úvahy i znalecký posudek vypracovaný znalcem Vlastimilem Bruknerem), se přitom jeví logické a přesvědčivé.

Pouze pro doplnění možno uvést, že v posuzované věci nešlo o to, že by se obžalovaní spontánně rozhodli začít těžit dříví na určitém místě, načež by byli odsouzeni za pokus vytěžit veškeré množství dřeva, které se v dané oblasti nacházelo. Naopak šlo o plánovanou, koordinovanou činnost směřující k vytěžení určitého lesního pozemku. Obžalovaní přitom učinili vše, co bylo k dosažení tohoto cíle potřeba. Ústavní soud za dané situace neshledává, že by ze strany orgánů činných v trestním řízení šlo o zneužití institutu pokusu trestného činu či o snahu maximalizovat výši škody. Lze na tomto místě taktéž podotknout, že se soudy podrobně zabývaly i tím, zda nelze stěžovatelovo jednání považovat např. jen za přípravu trestného činu.

Rozhodnutí odvolacího soudu pak nelze považovat za překvapivé, neboť ve svém původním, rušícím rozhodnutí prvostupňový soud v této souvislosti nezavázal k žádnému konkrétnímu skutkovému či právnímu závěru. Odvolací soud toliko uvedl, že se krajský soud bude muset podrobněji vypořádat s argumenty obžalovaných, přičemž by za tímto účelem měl doplnit či zopakovat dokazování. Jelikož krajský soud postupoval v souladu s těmito pokyny (a další důkazy byly provedeny v odvolacím řízení), nic vrchnímu soudu nebránilo odvolání stěžovatele zamítnout (nehledě na to, že odvolací soud z podnětu odvolání ostatních obžalovaných prvostupňový rozsudek ve vztahu k nim zrušil a nově rozhodl).

Jde-li o vliv daně z přidané hodnoty na výši možné škody, stěžovatel tuto námitku neuplatnil v dovolání (dle ústavní stížnosti dokonce ani v odvolání, neboť stěžovatel jen uvádí, že ji uplatnil při výslechu znalce a při závěrečné řeči), v řízení před Ústavním soudem je tedy nepřipustná.

Ústavní soud proto ústavní stížnost podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu odmítl.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 1. prosince 2020

Ludvík David v. r.
předseda senátu